

ANONİM ŞİRKETLERDE YÖNETİM KURULU TOPLANTI VE KARAR NİSAPLARI

*Prof. Dr. Sami KARAHAN**

I- GİRİŞ

Anonim şirketler, kanunen yasak olmayan her türlü maksat ve konularda faaliyet göstermek üzere kurulurlar (TK. 271). Bu şirketler, amaçlarına ulaşabilmek için esas mukavelelerinde yazılı faaliyet konularında iştiğal ederler. Bu işlemlerin yapılabilmesi, hakların iktisap, borçların iltizam edilebilmesi için, anonim şirket adına irade açıklamasında bulunmak üzere görevlendirilecek organlar bulunmalıdır. Nitekim, Ticaret Kanunu anonim şirketlerde genel kurul, yönetim kurulu ve denetçiler olmak üzere asgari üç organın bulunmasını zorunlu kılmıştır. Bu organlardan herhangi birisi kuruluşta bulunmadığı takdirde şirketin kuruluşuna izin verilmeyerek ve şirket tescil edilmeyerek şirketin tüzel kişilik kazanması engelleneceği gibi; tescilden sonra herhangi bir nedenle bunlardan birinin mevcut olmaması veya genel kurulun toplanamaması halinde, pay sahiplerinden veya alacaklılardan birinin yahut Sanayi ve Ticaret Bakanlığının talebi üzerine şirketin sona erdirilmesine mahkemece karar verilmesi mümkündür (TK. 435).

Yönetim kurulu anonim ortaklığın idare ve temsil organıdır. Yönetim kurulu, ortaklığın temsilciye ve idareciye olan ihtiyacını sürekli olarak karşılamak durumundadır. Şirket ancak yönetim kurulunun olaylar karşısında göstereceği ani tepki ve alacağı kararlarla sağlıklı işleyebilir. Yönetim kurulu yönetim yetkisini, kural olarak ancak kurul halinde toplanıp karar alarak kullanabilir. Yönetim kurulu toplantılarına katılmak, yönetim kurulu üyeleri için hem bir hak hem de bir görevdir. Bu görevi özürsüz olarak yerine getirilmemesi üyenin sorumluluğuna yol açar¹. Gerçekten yönetim kurulu üyelerinin şirket işlerinde gerekli dikkat ve özeni gösterdiklerinin (TK. 320; BK. 528/II, 390, 391) ispatlanması, sorumluluk karinesinin (TK. 338) çürütülmesi açısından önemlidir. Ancak yönetim kurulu toplanmadan da karar alabilir (TK. 330/II).

* Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesi Ticaret Hukuku Anabilim Dalı Öğretim Üyesi.

¹ Çamoğlu (Poroy / Tekinalp), Ortaklıklar ve Kooperatif Hukuku, 9. Baskı, İstanbul 2003, s.298.

II - YÖNETİM KURULUNUN OLUŞUMU VE TOPLANMASI

Anonim Şirket yönetim kurulu üyeliği dört farklı yolla kazanılabilir. Bunlar esas sözleşmeyle atama, genel kurul tarafından seçim, kamu tüzel kişisince atama ve yönetim kurulundaki boşluğun yine yönetim kurulu tarafından yapılan atama ile doldurulmasıdır (TK. 312, 315, 275).

Kamu tüzel kişileri tarafından atanan üyeler hariç, diğer yönetim kurulu üyeleri pay sahibi kişilerden oluşmalıdır. Pay sahibi sıfatının varlığı kişinin yönetim kurulu üyeliğine seçilmesi için değil; seçildikten sonra göreve başlayabilmesi için aranır. Dolayısıyla, pay sahibi olmayan kişiler yönetim kurulu üyeliği görevine seçilebilirler ise de pay sahibi sıfatını kazanmadan bu göreve başlayamazlar (TK. 312/II-III, 275)².

Tüzel kişiler yönetim kurulu üyesi olamazlar. Ancak gerçek kişi olan ve tam ehliyeteye³ sahip bulunan kişiler yönetim kurulu üyesi olabilirler. Bu nedenle, tüzel kişi ortakların varlığı halinde bunlar kendi temsilcileri olan gerçek kişileri yönetim kurulu üyeliğine seçtirebilirler (TK. 312/II).

Kamu tüzel kişileri tarafından atanan yönetim kurulu üyeleri hariç, diğer üyelerin her biri, itibari kıymeti asgari 5000 lira değerinde hisse senetlerini şirkete rehin olarak tevdi etmelidir⁴. Rehin olarak tevdi olunacak his-

-
- ² Sanayi ve Ticaret Bakanlığınca yayınlanan Sermaye Şirketlerinin Genel Kurul Toplantıları ve Bu Toplantılarda Bulunacak Sanayi ve Ticaret Bakanlığı Komiserleri Hakkında Yönetmeliğin 15. maddesine göre, yönetim kurulu üyeliği görevine seçilen pay sahibi olmayan kişi, seçildiği genel kurul kararının ticaret siciline tescilinden önce pay sahibi olmalıdır.
- ³ Ticaret Kanununda açıkça ifade edilmemekle birlikte TK.315/II hükmünün yorumlamasından çıkarılan ve doktrin ve Yargıtay uygulamasında da hakim fikir olarak benimsenen bu görüş, hüküm olarak Sanayi ve Ticaret Bakanlığınca yayınlanan Sermaye Şirketlerinin Genel Kurul Toplantıları ve Bu Toplantılarda Bulunacak Sanayi ve Ticaret Bakanlığı Komiserleri Hakkında Yönetmeliğin 15. maddesinde açıkça ifade edilmiştir.
- ⁴ TK.313'de rehin olarak tevdi edilecek hisse senetlerinin miktarı düzenlenirken, esas itibariyle itibari değerleri esas sermayenin yüzde birine muadil hisse senetlerinin tevdiinden ve ancak bu miktarın 5000 lirayı aşması halinde azami 5000 lira itibari değerinde hisse senetlerinin tevdiinden bahsedilmiş ise de, bu hüküm anlamsızlaşmıştır. Gerçekten, anonim şirket asgari esas sermayesini düzenleyen TK.272 bu rakamı 50 milyar TL olarak belirlemiş bulunduğu için tüm anonim şirketlerde esas sermayenin yüzde birini temsil eden miktarın artık 500 milyon liradan aşağı olması mümkün değildir. Dolayısıyla, TK.313 hükmünün ilk cümlesindeki itibari değerleri esas sermayenin yüzde birine muadil hisse senetlerinin tevdiine ilişkin hükmün hiçbir anlamı kalmamıştır. Hisse senetlerinin sahip olması gereken asgari itibari değer olan 500 TL rakamında ise bir değişikliğe gidilmemiştir. Bu nedendir ki, TK.313 hükmündeki tevdi zorunluluğunun artık sadece 5000 lira itibari değerdeki hisse senetleriyle sınırlı olduğunun kabulü gereklidir. Öte yandan, TK.313 hükmünün kabul edildiği ve yürürlüğe girdiği tarih itibariyle bir anlamı olan ve sorumluluk hükümlerine işlerlik kazandırılmaya çalışılan bu hükmün, para değerindeki büyük düşüşler nedeniyle son derece sembolik kaldığı da bir gerçektir. Dolayısıyla, hükme yeniden işlerlik kazanılmasının düşünülmesi halinde birinci cümlelerin korunarak ikinci cümlelerin kaldırılması düşünülmesi veya böyle bir hükme ihtiyaç kalmadığının düşünülmesi halinde hükmün tümüyle kaldırılması yoluna gidilmelidir. Kanunimizce, isabetli olan ikinci çözüm tarzıdır. Yani, sorumluluk hükümlerini karşılamak üzere böyle bir tevdi işlemine ihtiyaç yoktur. Var olan ihtiyaç, yönetim kurulu üyelerine mali mesuliyet sigortası yaptırma zorunluluğunun getirilmesi ile çözümlenebilir.

se senetleri, yönetim kurulunun muvafakatıyla bir üçüncü kişi tarafından da tevdi edilebilir. Tevdi olunan hisse senetleri üyenin genel kurulca ibra edilmesine kadar, görevinden doğan sorumluluğa karşı rehin hükmündedir. Bu nedenle devredilemez ve şirketten geri alnamazlar (TK. 313, 275).

Yönetim kurulu üyeleri azami üç yıl için seçilirler. Aksine esas sözleşme hükmü yoksa tekrar seçilmeleri mümkündür (TK. 314).

Yönetim kurulu her yıl üyeleri arasından bir başkan ve bulunmadığı zamanlarda ona vekalet üzere bir başkan vekili seçer (TK. 318/I). Yönetim kurulu, işlerin gidişine bakmak, kendisine sunulacak hususları hazırlamak, bütün sorunlar hakkında (özellikle bilançonun tanzimi) rapor vermek ve kararların uygulanmasını denetlemek üzere gereği kadar komite ve komisyonlar kurabilir (TK. 318/II).

Yönetim kurulunu toplantıya, yönetim kurulu başkanı veya başkan vekili çağırır. Yönetim kurulu üyelerinden herbiri de yönetim kurulunun toplantıya davet edilmesini başkan veya başkan vekilinden isteyebilir (TK. 331/II). Olağanüstü toplantı talep eden üye bu talebin gerekçesini ve toplantının gündemini de bildirmelidir. Ancak gündem bildirilmek şartıyla gerekçe gösterilmese dahi başkan bu istemi yerine getirmek zorundadır⁵.

Toplantıya çağrı herhangi bir şekle bağlı değildir. Önemli olan üyelerin katılmasını temin edecek sürede, şekilde ve ispatı mümkün yolla çağrının yapılmış olmasıdır. Bu nedenle dürüstlük kuralına uygun her bildirim şekli, örneğin, taahhütlü mektupla, telgrafla vb. şekillerde yapılan bildirim geçerlidir. Ancak işin önemi gerektirdiği takdirde hiç süre verilmeden de kurul derhal toplantıya çağrılabilir. Ancak bu husustaki ölçü de dürüstlük kuralına uygunluk olmalıdır.

III - TOPLANTI NİSAPLARI

Esas sözleşmede aksine hüküm olmadıkça yönetim kurulunun bir karar alabilmesi için, azaların yarısından bir fazlasının hazır bulunması şarttır (TK.330/I).

Görüldüğü üzere, kanun koyucu tamamlayıcı bir hükümle kanuni toplantı nisabını üye tam sayısının yarısından bir fazlası olarak belirlemiştir. Bununla birlikte, esas sözleşme ile başka bir nisabın kararlaştırılmasını da mümkün kılmıştır.

Kanaatimizece TK. 330/I ile getirilen düzenleme birçok sorunu bünyesinde barındırmaktadır. Şöyle ki;

⁵ Çamoğlu (Poroy / Tekinalp) 298.

- **tamamlayıcı** kanuni nisap olarak düzenlenen “yarıdan bir fazlası” şeklinde ifade edilen nisap ile kastedilen nedir? Aranılan nisap “çoğunluk” mu yoksa daha mevsuf miktarı mı kastedilmektedir?
- esas sözleşmeye kanuni nisabı değiştirmeye yönelik olarak konulacak hüküm tek yönlü mü yoksa iki yönlü müdür? Diğer bir deyişle, değişiklik nisabın hem ağırlaştırılması hem de hafifletilmesi yönünde olabilir mi? Yoksa sadece nisabı ağırlaştırma yönünde mi sözleşmeye hüküm konulabilir?
- tamamlayıcı kanuni nisap yönetim kurulunun kanunda zikredilen asgari üye sayısı olan üç kişi ile faaliyet göstermesi halinde emredici nitelikte kabul edilebilir mi? Yoksa bu durumda dahi esas sözleşmeye nisabın hafifletilmesine ilişkin hüküm konulabilir mi?

A- Esas Mukavelede Hüküm Bulunmaması Halinde Toplantı Nisapları

Anonim şirket yönetim kurulu toplantı nisabı hakkında şirket esas sözleşmesinde hüküm bulunmaması halinde kanuni nisap aranacaktır. TK. 330/T'e göre yönetim kurulunun toplanabilmesi ve bir karar alınabilmesi için aranacak olan kanuni toplantı nisabı, “azaların en az yarısından bir fazlasının” hazır olmasıdır.

Kanunda ifade edilen “azaların en az yarısından bir fazlası” ibaresinin ne anlama geldiği hususunda doktrinde, Yargıtay içtihatlarında ve şirketler hukuku uygulamasında görüş ve uygulama birliği temin edilememiştir.

Bazı yazarlar⁶, kanun koyucunun aslında çoğunluk prensibini benimseydiğini, fakat bunu ifade etmekte aciz kaldığı görüşünü ileri sürmüşlerdir. Bunlara göre, kanun koyucunun TK. 330/T'de benimseyip dile getirmek istediği ilke çoğunluk ilkesidir. Ancak, bunu başarısız bir şekilde düzenlemiştir. Dolayısıyla bu görüş sahiplerine göre beş kişilik bir yönetim kurulu üç üye ile, yedi kişilik bir yönetim kurulu dört üye ile toplanabilecektir. Yargıtay da eski tarihli kararlarında bu görüşü benimsemektedir. Gerçekten, yüksek mahkeme 1936 yılında vermiş olduğu bir kararında⁷ çoğunluk prensibini kabul ile “beş kişiden mürekkep bir idare meclisinin karar alabilmesi için üç kişinin huzuru kafi olup, hilafına karar ittihazi bozmayı muciptir.” demiştir. Yine Onbirinci Hukuk Dairesi 19.7.1982 tarih, 1982/3778 esas ve 1982/543 sayılı kararında çoğunluk prensibini kabul ile, kanunda bu prensibin vaz'edilmek istendiğini şöyle ifade etmiştir: “Yönetim kurulunun yedi kişilik olması durumunda yarıdan bir fazlası ile toplanabilmesi yönünde kanunun

⁶ **Çamoğlu** (Poroy/Tekinalp) 298; **Domaniç**, H., Anonim Şirketler Hukuku ve Uygulaması, TTK Şerhi – II, İstanbul 1988, s. 400.

⁷ TD. E. 88., K. 1948, G. 27.6.1936 (**HİRŞ**, E.: Notlu Ticaret Kanunu, I. Kitap, İstanbul 1946, s. 152

amaçladığı sayı kanaatimizce beş kişi olmayıp, dört kişi ile toplanması ve karar alabilmesi imkan dahilindedir. Toplantı yeter sayısı yarıyı geçen üye sayısıdır. Yedi kişilik yönetim kurulunun toplantı yeter sayısı dört kişidir. Bu nedenle dört kişinin huzurunda toplantının açılması ve karar alınmasında aykırı bir yön bulunmamaktadır”⁸.

Bazı yazarlar ise⁹, kanun koyucunun toplantı nisabı olarak üye tam sayısının çoğunluğunu değil, üye tam sayısının yarısından bir fazlasını aradığını belirtmektedirler. Bu görüşe göre üç kişilik yönetim kurulunda toplantı nisabı üç kişi, beş kişilik yönetim kurulunda toplantı nisabı dört kişinin hazır bulunmasıdır. Zira beş’in yarısı iki buçuk olamayacağına göre, zorunlu olarak tama iblağ suretiyle üç ve bunun bir fazlası da dört olacaktır. Yargıtay da son dönemdeki tüm kararlarında bu görüşü benimsemektedir. Gerçekten yüksek mahkeme (Onbirinci Hukuk Dairesi) yaklaşık yarım yüzyıllık bir istikrar arzeden içtihadından 23.9.1986 tarih, 1986/3027 esas ve 1986/4651 sayılı kararıyla¹⁰ dönmüş ve kanunun ifade etmek istediği nisabın çoğunluk değil, yarıdan bir fazlası olduğunu kabul etmiştir. Yüksek Mahkeme bu içtihadını şu anda müstakar olarak uygulamakta ve TK. 330/I'deki nisabın çoğunluk ilkesini değil; mevsuf bir nisap getirdiğine ilişkin görüşünü korumaktadır¹¹.

⁸ İst. Bar. Der., 1986, S. 1-2-3, s. 146-147

⁹ **İmregün**, O., Anonim Ortaklıklar, İstanbul 1989, s.211-212; **İmregün**, O., Anonim Ortaklıklarda Yönetim Kurulu Toplantı ve Karar Yetersayıları ve Yönetim Kurulu Kararlarına Karşı Başvuru Yolları, Prof.Dr.Hayri Domaniç'e 80. Yaş Günü Armağanı, C.I, İstanbul 2001, s.283; **Deryal**, Y., Ticaret Hukuku, 6. Baskı, Trabzon 2002, s.264; **EREM**, T.: Ticaret Hukuku Prensipleri, C. II, İstanbul 1983, s. 221; s.401; **Pulaşlı**, H., Şirketler Hukuku, 3. Baskı, İstanbul 2001, s.422.

¹⁰ “TTK'nun 330. maddesi ve esas mukavelenin 12. maddesine göre karar verilebilmesi için azaların yarısından bir fazlasının karara katılması şarttır. Davalı şirketin idare meclisi üç kişiden ibaret olduğuna göre, bunun yarısı matematiksel olarak bir buçuktur. Bir fazlası ise iki buçuk olup tama iblağ edilmesi halinde böyle bir kurulda toplantı nisabının üç kişi olduğunun kabulü zorunlu olmaktadır. Olayımızda ise yönetim kurulundan yalnız ikisi bir araya gelmiştir. Her ne kadar davalı şirket vekili YK üyelerinden'un ihraç edildiğini, bu nedenle iki kişilik kararın geçerli olacağını belirtmiş ise de, bu beyanın kabul edilmesine imkan görülmemiştir. Zira ihraç kararı, İstanbul 1. Asliye Ticaret Mahkemesinin 1985/4949 esas, 1986/465 karar sayılı ve 14.2.1986 tarihli kesinleşmiş kararı ile iptal edilmiştir. Kaldı ki, TTK'nun 312. maddesinin ilk fıkrasına göre anonim şirketlerde idare meclisinin en az üç üyeden teşekkül etmesi gerekmektedir.” YKD, C. XIII, S. 2, Şubat 1987, s. 253.

¹¹ “Bu hususu düzenleyen TTK.nun 330/I. maddesinde toplantı yeter sayısı, ana sözleşmede aksine hüküm olmadıkça yönetim kurulunun üye sayısının en az yarısından bir fazlası alınarak açıklanmıştır. Oysa, davalı anonim şirket ana sözleşmesinin 8/5. maddesinde, 3 kişilik bir yönetim kurulu öngörülmemiş, en az 5, en çok ise 9 kişilik yönetim kurulu üyelerinin bu kurulda görev yapabileceği öngörülmüştür. Keza, aynı maddede 5 kişilik yönetim kurulunun 3, 7 kişilik yönetim kurulunun 4 ve nihayet 9 kişilik yönetim kurulunun ise, 5 üyenin katılımı ile toplanabileceği kabul edilerek, TTK.nun 330/1. maddesinde öngörülen “yarıdan bir fazla” ilkesinden ayrılmıştır.” 11.HD.5.4.2001, E.2001/2366, K.2001/3127 (YKD.2003, C.29, S.7, s.1079).

Kanaatimizce, farklı anlamalara sebebiyet veren TK. 330/I hükmünü yorumlarken, hükmü Ticaret Kanununun diğer hükümlerinden ve özellikle kanunun ruhundan soyutlayıp sadece lafza dayalı münferit olarak yapılacak bir yorum sıhhatli olmayabilir. Bu itibarla, TK. 330/I hükmü lafzi yorum yanında diğer yorum metotları ile de yorumlanmalıdır. Bu bağlamda hükmün Eski Ticaret Kanununda, mehz İsviçre Borçlar Kanununda nasıl düzenlendiğinin ve bu hükümle ilgili kanun gerekçesinde ve komisyon raporlarında ifade edilen hususlar varsa bunların bilinmesinin ve özellikle bu hükmün Ticaret Kanunundaki diğer ilgili hükümlerle ilişkilerinin ortaya konulmasında yarar olduğunu düşünüyoruz.

İlk olarak, Eski Ticaret Kanununun 330. maddesi toplantı nisaplarını “*Şirket mukavelesinde hilafına sarahat olmadığı surette meclisi idarenin karar ittihaz edebilmesi için azanın laakal nısfından bir ziyadesinin huzuru şarttır.*” şeklinde düzenlemişti. Yani, eski Ticaret Kanunu m. 330/I’de ki hüküm ile yeni Ticaret Kanunundaki hüküm aynı olup, sadece metnin sadeleştirilmesiyle yetinilmiştir. Dolayısıyla, bu döneme ilişkin ilmi ve kazai içtihatlar bu hükmün yorumlanmasında birebir önemlidir ki, yukarıda da ifade edildiği üzere yüksek mahkeme 1936 yılında vermiş olduğu bir kararda bu hüküm ile çoğunluk ilkesinin getirilmiş olduğunu kabul ile “*beş kişiden mürekkep bir idare meclisinin karar alabilmesi için üç kişinin huzuru kafi olup, hilafına karar ittihazı bozmayı muciptir*” demiştir¹².

İkinci olarak, bilindiği üzere Ticaret Kanununun ikinci kitabının anonim şirketlere dair olan dördüncü faslı (TK. 269-474), bazı değişikliklerle İsviçre Borçlar Kanunu’ndan alınmıştır. Ancak İsviçre Borçlar Kanununda anonim şirket yönetim kurulu toplantı nisapları hakkında bir düzenleme bulunmamaktadır. İsviçre Hukukunda şirketin yönetimi bir tek kişiye verilebileceği gibi (OR. 707/I, 711/I), yönetim ve temsil yetkisinin birden fazla kişiye verilmesi de mümkündür. Bu halde yönetim kurulu kurul olarak fonksiyonlarını normal bir şekilde toplantılarında ifa eder. Her üye bu toplantılara katılmak mecburiyetindedir. Kanunda toplantı nisapları konusunda herhangi bir düzenleme olmamasına rağmen, bütün üyelerin karar ittihazına davet edilmiş olması kaydıyla, kararların, esas mukavelede aksine hüküm bulunmadıkça, muteber olacağı kabul edilmektedir¹³.

Üçüncü olarak, Gerekçe¹⁴, Ticaret Kanununun neden kısmen tadil edildiğini ve bir kısım maddelerin ve bu arada yönetim kurulu toplantı nisapları ile ilgili TK. 330 hükmünün neden aynen muhafaza edildiğini “*bilhassa harp ve harp ekonomisi yüzünden, kapitalist iktisat rejiminin en mümeyyiz*

¹² TD. E. 88., K. 1948, G. 27.6.1936 (Hırş, E.: Notlu Ticaret Kanunu, I. Kitap, İstanbul 1946, s. 152).

¹³ F. V. Steiger (ç. ÇAGA, T.), İsviçre ‘de Anonim Şirketler Hukuku, İstanbul 1968, s. 274

¹⁴ Gerekçe, s. 35.

teşekküllü olan anonim şirket, bünye itibariyle yeni değişikliklere maruz kalmıştır. Harpten sonra başlamış olan buhran içinde anonim şirketin hangi istikamete doğru inkişaf edeceği bugün takribi olarak kestirilemez. Bu sebepten dolayı bugünkü Ticaret Kanununun anonim şirketlere müteallik hükümlerinin baştan aşağı ıslah fırsatı henüz gelmemiştir. Bununla beraber kanun maddelerinin dil bakımından yenilenmesi münasebetiyle son yirmi yıl içindeki tatbikat yüzünden ıslaha muhtaç görülen hükümler değiştirilmiş ve ek-sik olan kaideler eklenmiştir.” sözleriyle ortaya koymuştur.

Kanaatimizce, kanun metninin sadece lafzına dayalı olarak yapılan ve kanunun ruhunun oluşturan düzenlemeleri ihmal eden yorum tarzını benimsemiyoruz. Zira, yukarıda zikredilen deliller bütünü itibariyle değerlendirildiğinde farklı sonuca varmamızı sağlamaktadır. Şöyle ki;

İlk olarak, yukarıda da ifade olunduğu üzere “yarıdan bir fazlası” terimine 1926 tarihli Kanun döneminde verilen anlam çoğunluk ilkesinin benimsendiği yönündeydi. Bu hususta herhangi bir tartışma da mevcut değildi. Hem doktrin hem de yargı bu hüküm ile getirilen ilkenin çoğunluk ilkesi olduğu yönünde hemfikirdi. Bu nedenledir ki, kanun koyucu anlamı tartışmasız olan ve uygulamada zorluk çıkarmayan TK. 330 hükmünü değiştirme ihtiyacı hissetmemiş ve hükmün sadece sadeleştirmekle yetinmiştir. Diğer bir deyişle, TK. 330 hükmünü değiştirmeyen kanun koyucu önceki dönemde belirginleşen çoğunluk ilkesinin devamı yönünde iradesini ortaya koymuş bulunmaktadır.

İkinci olarak, anonim şirketler bünye ve nitelikleri gereği çoğunluk sistemine göre yönetilirler. Kaldı ki, bu yetkinin çoğunluğa tanınması zorunludur. Zira, anonim şirket kendine özgü mal varlığına sahip bir tüzel kişilik olduğundan, ancak organları vasıtasıyla yönetilebilir. Tüm organlar (birden fazla kişiden oluşuyorsa denetçiler dahil- TK. 347 gereği) kurul halinde çalışırlar. Bunların çalışmalarında ana kural çoğunluk ilkesinin geçerli olmasıdır. Üst karar organı olan genel kurulun arızı bir organ olması ve şirketin hayatiyetini temin eden kararların esas itibariyle yönetim kurulu tarafından alınması dolayısıyla, yönetim kurulunun toplanma ve karar alma mekanizmasının mümkün olduğu kadar –kanunun izin verdiği ölçüde- kolaylaştırılması gereklidir. Aksi taktirde yönetim kurulunun karar alamaması gibi bir durum ortaya çıkar ki, bu da gerek kanunun anonim şirketlerin kurulmasında gütmüş olduğu gayeye ve gerekse milli ekonominin menfaatlerine ters düşer.

Üçüncü olarak, TK. 823 gereği tüzel kişilere ait bir geminin Türk bayrağı çekme hakkını iktisap edebilmesi için, teşekkül, müessese, dernek ve vakıflarda yönetim organını teşkil eden kişilerin çoğunluğu Türk olmalıdır. Türk ticaret siciline tescil edilmiş ticaret şirketlerinde de şirketi yönetme ve temsil etmeye yetkili olanların çoğunluğu Türk olmalı ve ayrıca şirket esas sözleşmesine göre oy çoğunluğu Türk ortaklarda bulunmalıdır. Gemi birden